

Publicerad 2006-05-29 21:08 av Uffe Agnetun

Inget konstigt, eller?

De mörkaste rummen längst in

Det gamla huset står invid vägen
Gulmålat vaktat av björk och syrén
Det varma ljuset gör mig benägen
Att vilja se förbi räcket framför entrén

Den som tog över nu fram på våren
Har inte sparat på svetten för att göra sin sak
Allt han behöver har överlevt åren
Och sitter i murstock väggar och tak

Mycket är klart nu och hon ser bra ut
Kanske bättre än någonsin sedd från mitt håll
Är blott och bart ju när allt skall ta slut
Förgänglig som mannen och utan kontroll

Men just nu idag vacker och renad
Tycks hon säga till världen våga och vinn
Och just nu vet jag där jag står förstenad
Att jag vill besöka dem mörkaste rummen längst in

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Uffe Agnetun med Poeter.se id #8696 innehar upphovsrätten